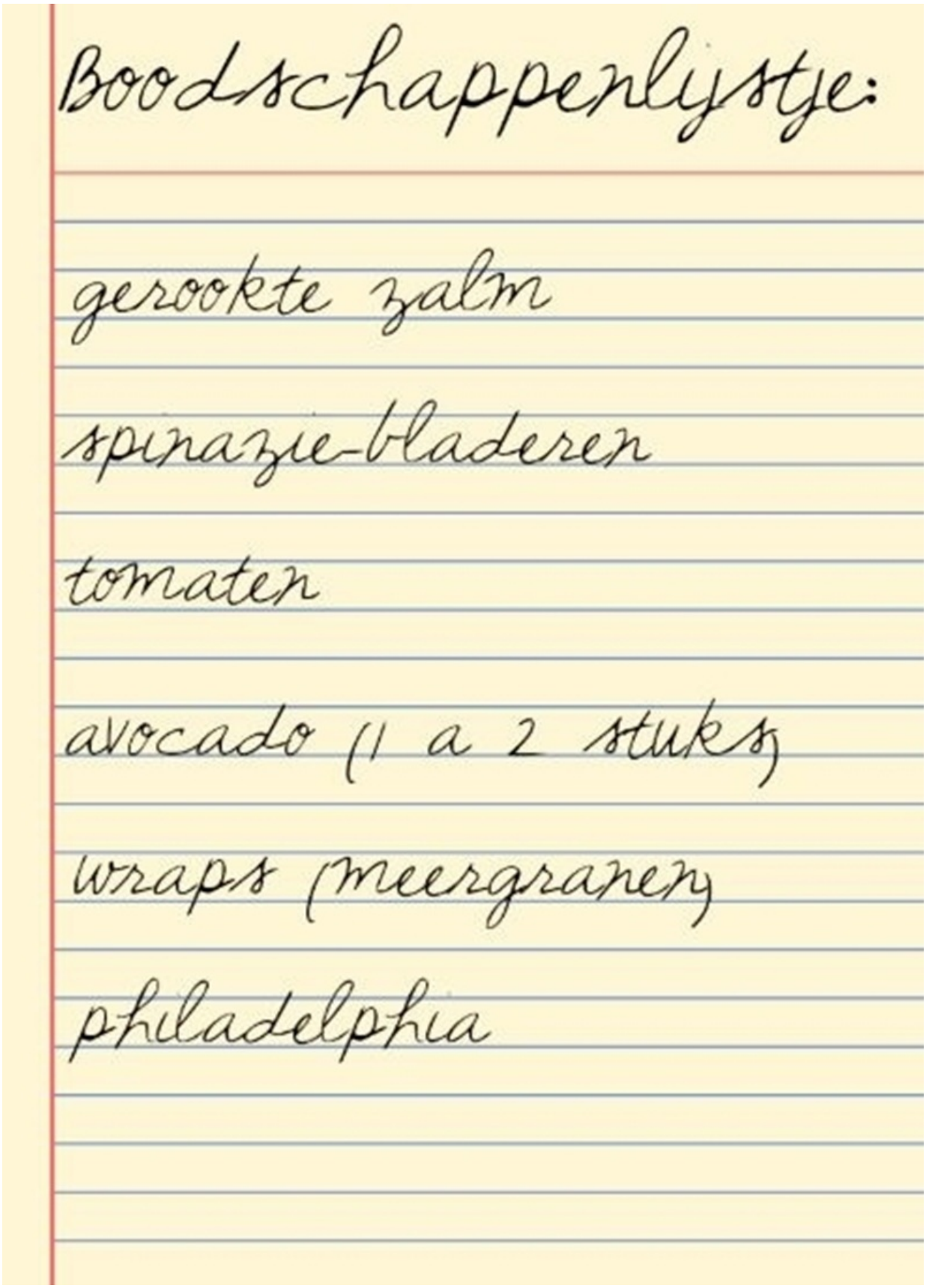
ode
organisatie duurzame energie

LIJST

29 november 2019

Het vervelende aan boodschappenlijstjes is niet – tenzij verstrooidheid jouw deel is – dat je niet alles hebt meegebracht wat er op stond, maar dat je als je thuiskomt vaststelt dat je iets vergat te noteren. Peterselie bij voorbeeld. Op dat moment ontstaat een dilemma: moet ik onmiddellijk terug naar de winkel of kan ik toch even zonder? Ik heb al overwogen om met vaste items op de lijst te werken, maar dan riskeer je na een maand met pakweg hopen peterselie te zitten, en dat kan ook niet de bedoeling zijn.

Over lijsten gesproken: enkele weken terug verscheen de lijst van de 50 mooiste steden van de wereld. OK, dacht ik, het einde van het jaar nadert, want de lijstentijd begint weer. Dat mijn thuisstad op die lijst prijkt, verwondert me geenszins, maar dat het de enige Belgische stad is die er op staat, was dan weer wel een verrassing.

Als inwoners van het Venetië van het Noorden hadden we – het is ook al een poos geleden – wel zin om de echte Dogestad eens te bezoeken. Toen mijn vrouw haar verjaardag met een rond getal vierde (ik ga niet in details treden over het exacte getal wegens de privacywetgeving en zo, en ook omdat ik de huisvrede wil bewaren en dus mogelijk gênante gevolgen van deze blog wil vermijden, hoewel u zich daar niet te erge dingen moet bij voorstellen en u dus niet moet overdrijven in het verbeelden van wat dat dan allemaal zou kunnen zijn, maar vooral: het zijn gewoon uw zaken niet), vond ik het de gelegenheid om deze citytrip als verrassing aan te bieden. Ik schakelde mijn toenmalig Europees netwerk in om betaalbare logies te vinden, want we zouden de drie kinderen meenemen.

De jeugdherberg lag dichtbij het historische centrum van Venetië en was dus ideaal als uitvalsbasis. Het bezoek van een clochard tijdens de eerste nacht – ik vermoed dat ik er ooit al eens over gehad heb in een vorige blog, maar ik moet dringend een lijst opstellen van zaken die ik al beschreven heb – behoort sindsdien tot het patrimonium van de familiesaga's. De rest van de uitstap verliep voorspoedig, hoewel het weer nogal druilerig was, herinner ik me.

Een bezoek aan een plaats zorgt ervoor dat het een deel van je leven wordt, maar ook dat je zelf – al is het maar vluchtig – deel gaat uitmaken van die plek. Groot was dan ook onze consternatie om in de voorbije weken onze zusterstad te zien onderlopen en al die mooie architectuur en kunstschatten beschadigd worden door het wassende water. Natuurlijk was dat al ettelijke keren voorspeld en is dit het noodlot van de stad die in een lagune staat. Natuurlijk krijgt men zin om al die klimaatontkenners voor minstens een halve dag bij acqua alta op het San Marcoplein te laten verkleumen, hoewel het gevoel van gelijk krijgen hierbij toch wel een wrange smaak krijgt, zoals dat van brak water.

Er zullen ongetwijfeld heel wat lijsten zijn opgesteld van mogelijke maatregelen om dit onheil te voorkomen. Zelf zag ik ooit een documentaire over dat prachtige MOOSE project, dat dankzij kunstmatige mobiele dammen de Venetiaanse lagune zou beschermen tegen het stijgende waterpeil. Helaas is de financiering hiervoor weg geslibd naar andere bronnen. Ondertussen stellen de eerste schattingen dat het hoogwater van november dit jaar minstens 1 miljard Euro aan schade heeft berokkend. En zeggen dat dit met een beter beleid had kunnen vermeden worden, of toch minstens ingedamd. Het meest ironische moment was ongetwijfeld het onderlopen van de vergaderzaal waarin net beslist was om een lijst met klimaatmaatregelen te verwerpen.

Het wordt met de dag minder ondenkbaar dat dit mijn stad zal overkomen. Om dit te vermijden hebben we geen nood aan een zoveelste lijst met intenties, maar aan concrete beleidsdaden, zoals meer hernieuwbare energie. De hoogdringendheid daarvan neemt elke dag toe, net als het wassen van het water.

Bart Bode